dels hvad der er gældende Ret i de tre skandinaviske Lande, dels hvad der efter Forfatterens Opfattelse burde være og bør blive gældende Ret.

Forfatteren har ingen Sans eller Smag for Overgange og Mellemformer; med skarp Logik, men undertiden med en ungdommelig Jurists Tilbøielighed til formel Konsekvens søger hun at reducere de Ændringer, der ere opnaaede i det gamle Retsstandpunkt, Mandens Eneraadighed, til det mindst mulige. De ere i Strid med det Princip, hvorpaa Ordningen i det hele hviler, og derfor i Forfatterens Øine af saare ringe Betydning. Der er efter hendes Mening to Standpunkter, der er hele og klare — det gamle, hvorefter Hustruen var det umyndige Barn, og det ny, hvorefter begge Ægtefæller er fuldmyndige og uafhængige af hinanden, hver ejer sit og raader over sit ganske som før Ægteskabet.

Det er ikke at undres over, at Forfatteren er kommen til dette Standpunkt, det maa nødvendigvis tiltale baade hendes stærke Uafhængighedsfølelse og hendes logiske juridiske Tilbøielighed for simpelt, klart og fuldt gennemført Princip.

Forfatterens Standpunkt er Individualismen, Personlighedens Hævdelse. Kvinden som Manden beholder hver sin Retsform, sin Kreds af Formueforhold, sit afstukne Omraade, hvor hver af dem optræder og handler uafhængig af den anden Part. Naturligvis Kærlighedens Afhængighed ufortalt, men det vil jo sige, netop den Afhængighed, som enhver af Ægtefællerne til enhver Tid frivillig bøier sig ind under i Kraft af uafhængig Beslutning og frit Valg. Det er da ganske naturligt, at Forfatteren hylder Princippet: fri Skilsmisser — hver Part har og bevarer til enhver Tid Retten til at begære Ægteskabet hævet. „Der kan vel blandt nogenlunde fordomsfri Folk næppe være nogen Tvivl om, at dette (Skilsmisselovgivningens Program) bør gaa ud paa, at Ægteskabet skal kunne opløses uden videre paa den ene Ægtefælles Begæring".

Jeg skal ikke her udtale nogen bestemt Mening om, hvorvidt Forfatteren har Ret, men der er i den Maade, hvorpaa hun formulerer sin Paastand, noget, der ikke tiltaler mig, en Bismag af Mangel paa Forstaaelse, ja af Ufordragelighed. Denne Mangel kulminerer i den Antagelse, at der til Grund for den nævnte Opfattelse, der hævder Ægteskabet som et objektivt